

КО ЈЕ КО

Дејан Алексић (1972, Бад Оеунхаусен, Немачка) објавио је књиге песама *Пошћуни ѿговор* (1995), *Доказивање сенке* (1996), *Свагдашњи час* (2000), *Собна митологија* (2003), *После* (2005), *Довољно* (2008), *Једино вештар* (2011) и *Бићи* (2013). Добитник је „Бранкове награде“, Награде „Матићев шал“, „Просветине награде“, награда „Бранко Миљковић“, „Бранко Ћопић“, „Меша Селимовић“, „Змајеве награде“. Аутор је и десетак књига намењених деци, за које је добио бројна књижевна признања, међу којима и Награду „Политикиног забавника“, два пута Награду „Невен“, Награду Змајевих дечјих игара... Аутор је и неколико позоришних текстова за децу. Заступљен је у бројним антологијама, а песме су му превођене на енглески, грчки, норвешки, бугарски, француски, словеначки и македонски језик. Добитник је стипендије из фонда „Борислав Пекић“ за 2010. годину. Живи у Краљеву и ради на месту уредника за поезију у часопису „Повеља“.

Душан Анђић (1982, Јагодина – 2007), дипломирао је на Одсеку за филозофију Филозофског факултета у Београду. Као стипендиста ZRC-а (Научно-истраживачког центра) Словеначке академије науке и уметности, похађао је постдипломске студије у Љубљани на модулу *Трансформација модерне мисли – филозофија, психоанализа, култура*. Поред поезије, писао је филозофске студије, есеје, рефлексije, краће прозне записе. Добитник је прве награде на јагодинском конкурс за поезију младих „Јара Лабуд“; објавио је за живота свега две песме у два броја „Билтена“ гимназије Светозар Марковић у Јагодини. Постхумно му је објављен есеј „Љубав и изградња субјекта – етика истине Алена Бадјуа“ у часопису Филолошког факултета „Знак“.

Драјан Бабић (1987, Карловац), основне и мастер студије завршио на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Пише кратке приче и књижевну критику. Живи у Новом Саду.

Нађа Бобичић (Подгорица), дипломирао је и одбранила мастер на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду, гдје сада похађа докторске студије књижевности. Објављивала је књижевну критику у оквиру регионалних пројеката *Criticize this!* и *Алтернативна књижевна шумаћења*, у часописима *Quorum*, „Књиженство“ и „Бетон“, као и на порталу *Booksa.hr*. Добитница је награде за најбољу младу књижевну критику у оквиру пројекта *Criticize this!*

Ђезе Боргаш (*Bordás Győző*; 1948, Врбас), издавач, писац, уредник. Дипломирао је на Одсеку за хунгарологију на Филозофском факултету у Новом Саду. Објављена дела: *A két Pechán* (1982), *Fűzfásip* (1992), *Csukódó zsilipek* (1995), *Üvegház* (1997), *Weidenpfeife* (1999), *Ténta és repesz* (2001), *Katonaszökevény* (2004), *Az Úr órája* (2008), *Pechán József* (2008).

Бојан Васић (1985, Банатско Ново Село), апсолвент је на Групи за српску књижевност Филолошког факултета у Београду, на којем уређује студентски часопис „Знак“. За прву збирку песама *Срча* (2009) добио је награде „Млади Дис“ и „Матићев шал“, а објавио је још збирке *Tomato* (2011), *Ictus* (2012) и *13* (2013). Пише есеје и књижевну критику. Преводи са енглеског језика. Уређивао је студентски часопис *Знак*. Члан је песничке групе заједно са Тамаром Шушкић, Урошем Котлајићем, Гораном Коруновићем и Владимиром Табашевићем. Живи у Београду.

Дејвид Фосџер Волас (*David Foster Wallace*, 1962, Њујорк – 2008, Клермонт, Калифорнија), амерички романописац, есејиста и новелиста. Дипломирао је на колеџу Амхерст и уписао магистратуру из креативног писања на Универзитету у Аризони, када је објављен његов први роман *The Broom of the System* (1987), потом следи збирка прича *Girl with Curious Hair* (1989); *Девојчица необичне косе*, „Агора“, (2014), збирка новинских члана-

ка и есеја *Signifying Rappers: Rap and Race In the Urban Present* (са Марком Костелом, 1990), роман *Infinite Jest* (1996), књига новинских чланака и есеја *A Supposedly Fun Thing I'll Never Do Again* (1997), збирка прича *Brief Interviews with Hideous Men* (1999; *Крајњи разговори са оивним мушкарцима*, „Агора“, 2013), збирка есеја *Everything and More: A Compact History of Infinity* (2003), збирка прича *Oblivion* (2004; *Заборава*, „Рад“, 2006) и поново књига *Consider the Lobster* (2005). Постхумно је објављен његов незавршени роман *The Pale King* (2011). Извршио је самоубиство 2008. године.

Џералд Гилеспи (*Gerald Gillespie*), професор емеритус германистике и компаративне књижевности на Универзитету Станфорд, преводилац са немачког језика. Између осталих, објавио је следеће књиге: *Daniel Casper von Lohenstein's Historical Tragedies* (1965), *German Baroque Poetry* (1972), *Garden and Labyrinth of Time: Studies in Renaissance and Baroque Literature* (1988), *Narrative Ironies* (1997), *Proust, Mann, Joyce in the Modernist Context* (2003), *By Way of Comparison: Reflections on the Theory and Practice of Comparative Literature* (2003), *Echoland: Readings from Humanism to Postmodernism* (2005).

Ингрид Г. Демрих (*Ingrid G. Daemrich*), стручњакиња за књижевне теме и мотиве, објавила је бројне студије из области компаративне књижевности, укључујући *Enigmatic Bliss: The Paradise Motif in Literature and Spirals and Circles: A Key to Thematic Patterns in Classicism and Realism* (1997), као и *Handbook of Themes and Motifs in Western Literature* (заједно са Хорстом Димрихом, 1987).

Хорст С. Демрих (*Horst S. Daemrich*), дипломирао је историју и књижевност на колеџу Радклиф, магистрирао компаративну књижевност на Чикашком Универзитету и докторирао француски језик на Државном универзитету Вејн. Професор емеритус немачког језика и компаративне књижевности, аутор књига о Е. Т. А. Хофману, Вилхелму Рабеу, Калу Кролову. Главни је уредник „Изучавања тема и мотива у књижевности“, едиције која обухвата књиге о америчкој, енглеској, немачкој, руској и јужноамеричкој књижевности.

Бранислав Живановић (1984, Нови Сад), дипломирао је на Одсеку за компаративну књи-

жевност Филозофског факултета у Новом Саду. Пише поезију и књижевну критику. Објавио је књигу поезије *Поћедало* (2010), за коју је добио „Бранкову награду“ и *Црно свейло* (2012). Живи у Новом Саду.

Илинка Зарифојол Џонсџон (*Ilinca Zarifopol Johnston*; 1952, Букурешт – 2005, Блумингтон, САД), дипломирала је енглески и немачки језик на Универзитету у Букурешту, а потом 1977. године емигрирала у САД. Магистрирала је лингвистику, а дипломирала из области компаративне књижевности на Универзитету Индијане. Објавила је студију *To Kill a Text: The Dialogic Fiction of Hugo, Dickens and Zola* (1995), а преводила је Сиорана са румунског. Постхумно је објављена њена монографија о Сиорановом делу и њеном дружењу са њим у Паризу *Searching for Cioran* (2009).

Најшаа Камџмарк (1974, Фоча), магистрирала је и докторирала на Одсеку за англистику на Филозофском факултету у Новом Саду, где ради као доцент за ужу научну област Енглеска и америчка књижевност. Објавила је студију о савременој аустралијској прози под насловом *Три лица аустралијске прозе* (2004) и заједно са Мајклом Вајлдингом приредила антологију савремене аустралијске прозе *Приче из безвремене земље* (2012). Живи у Новом Саду.

Борис Лазих (1967, Париз, Француска), пише поезију, прозу, есеје и критику, преводи са француског, енглеског као и на француски. Књиге песама – *Посрнуће* (1994), *Океанија* (1997), *Зайис о бескрају* (1999), *Псалми неверној* (2002), *Песме лушања и сеће* (2008), *Орфеј на лмесу* (2012) и *Кайи сласџи* (2013); књиге путописне прозе и есеја – *Белешке о Аркадији* (2000), *Турски диван* (2005), *Врџ зајоченика – ујоредне студије из девеџе умејносџи* (2010); романи – *Губилишџе* (2007), *Панк умуре* (2013). Приредио и превео на француски антологију савремене српске поезије *Anthologie de la poésie serbe contemporaine* (2011). Уредник академског сајта-лексикона *serbica.fr*.

Иван Ловреновић (1943, Загреб), одрастао је у Мркоњић Граду, где је завршио основно школовање. У Загребу је завршио гимназију и филозофски факултет. Радио је у Мркоњић Граду као гимназијски професор и у Сарајеву као уредник. Од 1993. до 1997. био је у егзилу с породицом (За-

греб, Берлин). Објавио је двадесетак књига прозе, културноисторијских студија, есеја и хроника. Године 2005. изашла су му *Избрана гјела у осам књига* (*Durieux*, Загреб). Књижевну прозу, есеје, новинске чланке и коментаре објављује од 1969. године. Проза, чланци и есеји преводени су му на стране језике. Књига о културној историји Босне и Херцеговине (*Унуџарња земља*) објављена му је у преводима на немачки, енглески, мађарски и чешки језик. За књигу *Несћали у сћољећу* (2013) добио је награду „Меша Селимовић“ за најбољи роман на говорном подручју Босне и Херцеговине, Црне Горе, Хрватске и Србије, а за есеј „Иво Андрић, парадокс о шутњи“ добио је 2009. награду „Мидхат Бегић“ босанско-херцеговачког ПЕН центра и часописа *Нови Израз*. У издавачкој кући *Synopsis* (Сарајево – Загреб) уређује библиотеку *Из Босне Сребрене* (изабрани списи босанских фрањеваца). Живи у Сарајеву.

Аријана Лубурић Цвијановић (1977, Нови Сад), доцент на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду. Докторирала је из области постколонијалне књижевности. Ауторка је студије о елементима фантастике у прози Салмана Руждија, под насловом *Ружди и море* (*Ћрича* (2007)), и уредница, заједно са Владиславом Гордић-Петковић, збирке есеја о постколонијалној књижевности и култури, *Нова лица свејске књижевности* (2012). Живи у Новом Саду.

Најћалија Лугошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрирала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни кријичар* (2008) и *О Младену Лесковцу: ојледи, чланци, ћрејиска* (2011). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Јелена Мангић (1986), дипломирала је на Одсеку за англистику Филозофског факултета у Новом Саду (књижевно усмерење). Завршила је мастер студије из енглеског језика и књижевности на Филолошком факултету у Београду. Тренутно је на докторским студијама језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише поезију и кратку прозу.

Дејан Мајић (1979, Крушевац), дипломирао је српску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Један од оснивача београдског удружења „Трећи трг“ (trecitrg.org.rs). Главни и одговорни уредник књижевног часописа „Трећи трг“. Директор Београдског фестивала поезије и књиге „Тргни се! Поезија!“ Дугогодишњи секретар редакција часописа „Источник“ и „Поезија“ (Друштво Источник, Београд). Пише поезију. Објавио је збирку песама *Између ћригесећ ћреће и смрћи* (2013), за коју је добио Награду „Мирослав Антић“. Живи у Београду.

Виолећа Мићровић (1989, Нови Сад), основне и мастер студије српске књижевности завршила на Филозофском факултету у Новом Саду. Пише есеје и књижевну критику, објављује у периодици.

Марија Ненезић (Београд), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду на Групи за српску и општу књижевност. Уредница је у редакцији за културу РТС-а, и једна од уредница емисије „Беокулт“. Живи у Београду.

Бојан Савић Осћојућ (1983, Београд), дипломирао је француски језик и књижевност на Филолошком факултету у Београду. Мастер студије из компаративне књижевности завршио је у Ници. Сарађује са издавачким кућама као слободни преводилац. Аутор је бројних темата о француској књижевности XX века, заступљених у књижевној периодици (Филип Жакоте, Жак Дипен, ОуЛиПо, Ремон Русел, Антонен Арто). Један је од уредника књижевног часописа „Агон“. Аутор књига поезије: *Сћварнање исћине* (2003), *Тројуће* (2010), *Јерейчички дајћив* (2013) и *Сћерерама* (2013), као и књиге есеја *Алејћориј* (2013). Живи у Београду.

Миленко Пајић (1950, Београд), прозни писац и ликовни уметник. Студирао је електротехнику у Скопљу, а општу књижевност у Београду. До сада је објавио тридесетак књига: приче – *Јегносћавни дојаћаји* (1982), *Приче од ћрозирној ваздуха* (1994), *Сћаница ћрича Пожеја* (2002), *Имам ћричу за шебе* (2009), *Очевина* (2013); проза – *Ѕућ у Вавилон* (1992), *Умейник у сћавању* (1994), *Мерилин чийа Уликса* (1998); поезија – *Недеља* (2002); есеји – *Ламенић над лавабоом* (1998), *Срјски с муком* (2008), *Глечер у мрежи* (2010); романи

– *Нове биографије* (1987), *Причина и група књига* (1995), *Женидба и ајонија* (1997), *Мерилин, вечити симбол стираси* (2004), *Радиоје говори: етно-роман* (2012). Добитник је више награда и заступљен је у бројним антологијама. Живи у Пожеги, а ради у Дому културе у Чачку као уредник драмског програма и главни уредник Ревиије за културу „Арт 032“.

Јован Појов (1962, Нови Сад), пише студије, есеје, књижевну критику и преводи са француског. Објављене књиге: *Ослобођени чинилац: оједи о теорији и пракси чиниња* (1993), *Класицистичка поезика романа* (2001), *Чиниња неизвесности – оједи из комјаристике* (2006), *Двобој као књижевни мотив – етимолошка студија* (2012).

Раша Појов (1933, Мокрин), завршио је Филозофски факултет у Београду. Новинарску каријеру започео у новосадском „Дневнику“. Био је новинар листа „Младост“ од 1961. до 1964. затим новинар Радио Београда од 1964. до 1967. У Телевизији Београд је био до 1967. године. Осим тога био је лектор за српскохрватски језик у Лондону, Бирмингему и Нотингему од 1975. од 1977. Главни уредник издавачке куће Матица српска био је од 1983. до 1985. године. Добитник је *Годишње награде Радио Београда* 1967. године за серију „Видови фашизма“. Колумниста је дневних новина „Политика“, где углавном пише о друштвеним темама. Наступао је у ТВ серијама као приповедач, неке од најпознатијих су: „Радост сазнања“, „Фазони и форе“, „Варошарије“, „У сну сан“, „Шешир без дна“. Објавио је, између осталог: *Два ока* (1963), *Гвоздени мајарац* (1976), *Жабац који не зна да ћути* (1987), *Трулеж зилаве* (1991), *Шешир без дна* (2001), *Лажљива усња истине* (2002), *Ноћашњи снови* (2006), *Краљевски жабац* (2008), *Сјев о транзицији* (2009), *Дим са звезда* (2010), *Ђавољи дисиденци* (2011), *Кад сам јао у фрас* (2012), *Мокрински ћашуљци* (2013).

Никола Појовић (1979, Сарајево), објавио је преводе књига италијанских писаца Етореа Мазине (*Гвожђе и мек*, 2002; *Победник*, 2003), Симоне Винчи (*О деци се ништа не зна*, 2004; *У сваком смислу љубав*, 2008) и Валерије Пареле (*Приче из Најлуља*, 2010), те бројне преводе савремених италијанских приповедача у књижевној периодици. Члан УКПС од 2009. године. Запослен је као

наставник италијанског језика на Одсеку за музичку уметност Филолошко-уметничког факултета у Крагујевцу. Области научног интересовања су савремена италијанска књижевност, теорија превођења и стилистика.

Мирослав Рагоњић (1936, Ужице), театролог, пише есеје, огледе, студије и позоришну и књижевну критику. Објављене књиге: *Сваконођа – у џозоришном крују новосадском* (1977), *„Траеодоко-медуја“ 1734* (коаутори Б. Ковачек, В. Ерчић, 1984), *Ојредмеђени звук* (1988), *Поршреши џумаца Срјској народној џозоришњи* (1861–1914) (1990), *Милка Грјурова (1840–1924)* (1990), *Трифковић на сцени* (1993), *Невидљиво џозоришје* (1996), *Позоришна џромишњања* (2003). Приредио више књига и зборника.

Драшко Ређеј (1935, Осиејек), књижевник, књижевни и ликовни критичар, антологичар, уредник, публициста... Докторирао је на тему „Мисли и погледи Мирослава Крлеже о југословенској књижевности“. Објавио је, између осталих, следеће књиге: *У џмину заједан* (1960), *Нови Сад џраг на реци* (1964), *Војводина сјара* (1970), *Сунчаном сјраном Војводине* (1972), *Данас и овде, и још џонејге: есеј о Душану Машићу* (1973), *Као џушовање: на једном новосадском шрју* (1974), *Владавина фељџона* (1975), *Исидора, она, она* (1975), *Искусјиво завичаја* (1980), *Чаролија обично: ојлед о џеснишјеву Мирослава Анђића* (1982), *Овај ужасни нови свемир: ојлед о Милану Коњовићу* (1985), *Онај друји Бранко: разјовори, џисма, оједи, Милош Црњански* (1985), *Све руже Србије: разјовори са Машићем* (1985), *Улејшавање невидљиво: хајеографија о Мирославу Анђићу* (1988), *Име Срема [или Црњански, Ирижанин џакоређи]* (1993), *Велики џошјис: Милан Коњовић* (1994), *Рајсодија нишјавила: оједи о Александру Пејровићу* (2001), *Минули мрак: оједи* (2004), *Има се* (2004), *Менјалишјеи, али као Војводина* (2006), *Којих нема* (2008), *Срјски север* (2009), *Скела мирује, Азија џушје* (2011), *Тикало, јеније* (2012), *С обе сјране реке: 67 рајоршја о немиру, свемиру и Војводини сјарој* (2013), *Конкрешан чинилац* (2014). Живи у Новом Саду.

Едвард В. Сајд (*Edward W. Said*, 1935, Јерусалим – 2003, Њујорк) био је професор енглеске и компаративне књижевности на универзитету Колумбија у Њујорку, књижевни и музички критичар, културолог и ангажовани борац за права

Палестинаца. Веома плодан аутор, Саид је објавио велики број књига, међу којима су, поред *Оријентализма (Orientalism, 1978)*, најпознатије: *Пишање Палестине (The Question of Palestine, 1979)*, *Кривошворење ислама (Covering Islam, 1981)*, *Свет, текст и критика (The World, the Text and the Critic, 1983)*, *Култура и империјализам (Culture and Imperialism, 1983)*, *Политика развлашћивања (The Politics of Dispossession, 1994)*, *Преглед о интелектуалцу (Representations of the Intellectual, 1996)* и *Размишљања о изнансињу и групи оштећених (Reflections on Exile and Other Essays, 2000)*. Објавио је мемоаре под насловом *Измишљен (Out of Place: A Memoir, 1999)*.

Емил Сиоран (Emil Cioran; 1911, Расинари, Румунија – 1995, Париз), дипломирао је филозофију у Букурешту, а своју прву књигу, на матерњем језику, под насловом *На врховима очајања*, објавио 1933. и за њу добио и награду. Од 1937. живи у Француској. Напустивши румунско говорно подручје и преселивши се у француско убрзо је постао један од највећих стилиста француског језика. Објавио је књиге есеја, записа и афоризама: *Крајак његле расјадања (1949)*, *Силоизми јорчине (1952)*, *О нејрилици рођења (1956)*, *Историја и ушћојја (1960)*, *Паг у време (1964)* и *Зли демјурј (1969)*..., као и неколико студија и чланака о писцима и мислиоцима (Макијавели, Жозеф де Местр, Пол Валери, Сен Џон Перс).

Мирољуб Тодоровић (1940, Скопље) је оствивач и теоретичар српског (југословенског) неоавангардног стваралачког покрета сигнализам. Дипломирао је на правном факултету у Београду. Радио је као новинар, професор у средњој школи, секретар редакције, уредник часописа и саветник за међурепубличку и међународну културну сарадњу у Министарству културе Републике Србије. Године 1982. је отишао у пензију и у потпуности се посветио књижевном и уметничком раду. Поезија, есеји и интермедјални радови Мирољуба Тодоровића објављивани су на више језика у антологијама, зборницима, каталозима, листовима и часописима у Европи, Северној и Јужној Америци, Аустралији, Јужној Кореји и Јапану. Као уметник, имао је дванаест самосталних изложби и излагао је на преко шест стотина колективних међународних изложби цртежа, колажа, визуелне поезије, мејл-арта и концептуалне уметности. Објавио је

преко педесет књига поезије и још четрдесетак књига прозе, есеја, полемика и др. Добитник је више награда и признања за свој рад, између осталог „Павле Марковић Адамов“, „Оскар Давичо“, „Тодор Манојловић“, Вукову награду и др.

Оињен Томић (1991, Брчко), тренутно је на завршној години Економског факултета у Брчком. Пише прозу, објављује у периодици. Живи у Брчком.

Ненад Трајковић (1982, Пирот), дипломирао је на Правном факултету у Крагујевцу. Објавио две збирке песама: *Трајкови (2008)* и *Водим те у музеј (2011)*. Поезија му је преводљена на француски, немачки, македонски и бугарски језик. Један је од организатора и уредника интернационалне књижевне манифестације *Писанија* у Врању, где и живи.

Жарко Требјешанин (1950, Београд) је српски психолог. Дипломирао је, магистрирао и докторирао на Одсеку за психологију Филозофског факултета у Београду. Као асистент-приправник запослио се на Групи за психологију на Филозофском факултету у Нишу 1974. године, да би наредне године прешао на Факултет за специјалну едукацију и рехабилитацију (бивши Дефектолошки факултет) у Београду, где и данас ради. На предмету Општа психологија са психологијом личности изабран је 1982. за асистента, 1990. за доцента, 1992. за ванредног професора, а 1995. за редовног професора. Такође предаје Психологију личности на Учитељском факултету у Београду. До сада је објавио десетак књига и више од стотину научних и стручних радова. За књиге *Психоанализа – мали лексикон (1993)* и *Штита Фројд заиста није рекао (1994)* добио је 1995. награду „Борислав Стевановић“ за научни допринос психологији коју додељује Друштво психолога Србије. Добитник је и награде „Жижа Васић“ за популаризацију савремене психологије (1983), као и награде „Радоје Домановић“ (2002) коју додељује Удружење књижевника Србије за допринос тумачењу сатире.

Весна Тријић (1975, Краљево), дипломирала је српску књижевност и језик са општом књижевношћу на Филозофском факултету у Београду. Објављује критичке приказе и есеје у књижевним листовима и часописима. Добитница је награде „Милан Богдановић“. Живи у Земуну.

Драгица Ужарева (објављивала и под именом Драгица С. Ивановић; 1971, Липолист), дипломирала је на Катедри за општу књижевност са теоријом књижевности на Филолошком факултету у Београду, а потом и магистрала на истом факултету. Објавила је књиге поезије: *Знам да сам вода* (1996/2000), *Камени Ђувеија* (1997), *Одисеј код лексикографа* (2002), *Породични албум* (песме за децу 2011) приручнике: *Грамаџика и књижевни ђојмови* (2006), *Основи грамаџике српској језика и теорије књижевности* (2007) и *Реци да живиш: приручник за адолесценције* (2009), као и студију *Освећени заборав: иманентна поезија Бранка Миљковића* (2010). Преводи са руског, пољског и немачког. Награде за поезију: „Бранкова награда“, „Милош Црњански“, „Стеван Петровић Цуца“. Била је уредник у издавачким кућама „Октоих“ и „Ободско слово“, а сада је уредник у „Новој школи“. Живи у Београду.

Дан Фанџе (*Dan Fante*; 1944, Лос Анђелес), син романописца и холивудског сценаристе Џона Фантеа. Похађао гимназију у Санта Моника, студирао. У Њујорку више деценија радио као таксиста, колпортер, приватни детектив, ноћни чувар. Починје да објављује у зрелости, посредством Еприл Марч, и то најпре у Француској. Аутор је аутобиографске, романескне тетралогije о свом алер-егу Бруну Фантеу. Пише прозу, драму и поезију. Неколико година живео у Аризони, сада опет живи у Лос Анђелесу.

Ошо Хорваџ (1967, Нови Сад), студирао у Новом Саду, Ерлангену и Берлину. Пише и преводи поезију са мађарског, немачког и италијанског језика. Објављене књиге поезије: *Где несјаје шума* (1987. – „Бранкова награда“), *Горки листови* (1990), *Зирушавање* (1990), *Фотодографије* (1996), *Дозвола за боравак* (2002), *Пушоваји и Олмо* (2008 – награда „Мирослав Антић“), *Изабране & нове песме* (2009); роман *Сабо је сјао* (2014). Песме у антологијама (избор): *Црпке који каиље* (Алманах нове војвођанске поезије, 1988), *Die neuen Mieter. Fremde Blicke auf ein vertrautes Land* (Hrsg. I. Mickiewicz. 2004), *Звезде су лепе, али немам кад да их гледам* (Антологија српске урбане поезије, 2009). Преводи (књиге): Јанош Пилински, *Крајштер* (1992, награда Друштва књижевника Војводине за превод године), Ото Фењвеш: *Анђео хаоса* (2009), Ханс Магнус Енценсбергер, *Последњи ђоздрав аспиронаушима* (2010). Живи и ради у Фиренци.

Игор Цвијановић (1979, Тузла), завршио је основне и магистарске студије енглеског језика и књижевности на Филозофском факултету у Новом Саду. Објавио је превод прозе Џона Барта, Ени Пру, Криса Абанија, Рејфа Ларсена, Џојс Керол Оутс, Дејвида Фостера Воласа и др. Добитник је Награде за превод године Друштва књижевника Војводине (2012). Ради као предавач енглеског језика на Пољопривредном факултету у Новом Саду.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и завршио мастер студије из српске и светске књижевности на Филолошком факултету у Београду. Објављене књиге поезије: *Исечци* (1997), *Параирад* (1999), *Сисџем* (2011) и *Језик* (2014). Пише и књижевну критику и есејистику. Објављује у домаћим и регионалним часописима. Живи у Београду.

Никола Шанџа (1959, Ђурђево), рише на русинском и српском језику. Објавио књиге сама: *Водена ила* (1985), *Зечеви* (1985), *Ослушкивања* (1989), *Плећеница* (2004) и *Ошкривање свеџа* (2009); роман: *Пушовање у Лавов* (2012); драме: *Фонџана* (2007) и *Сан о Лавову* (2008).

Љиљана Шој (1950, Босанска Градишка), дипломирала је на Филолошком факултету у Београду. Од 1976. Године била је уредница у „Књижевним новинама“, а од 1994. године главна и одговорна уредница издавачке делатности у „Српској речи“ и уредница појединачних издања у многим издавачким кућама широм земље. Од 1997. до 2000. године била заменица Секретара за културу и Секретар за информисање Скупштине града Београда. Од 2004. до 2007. године била је државни секретар у Министарству културе и медија Републике Србије. Од 1974. објављује у књижевним листовима и часописима махом књижевну критику, есеје, путописе, колумне... Ауторка је шест књига и више од хиљаду библиографских јединица у периодици. Књиге: *О наивности и невиности* (1995), *Велика шешња* (1997), *Усјон до смрти* (1999), *Писање уз ветар* (2002), *Експата с ђредумишљајем* (2003), *Ослоњени на ђразнину* (2009). Добитница је награда „Милан Богдановић“, „Драгиша Кашиковић“ и „Златни беочуг“. Живи у Београду.